

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

II. Quæ sit materia & forma hujus sacramenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

possit; tunc enim alius Sacerdos eius defectum sup-
 re debet, non repetendo quæ facta sunt, sed ea quæ
 sunt perficiendo. Secundus est, quando subest ali-
 ratio timendi, ne infirmus moriatur, priusquam vnus
 minister vnctiones omnes perficere possit: tunc enim
 adsint alij Sacerdotes, poterunt simul vnus oculos, alij
 aures, &c. perungere, ac vnusquisque illorum forma
 proferre, vnctioni illi quam peragit conuenientem. Laym
 Suar. disp. 43. sect. 2. nu. 8. Isamb. disp. 5. de Extr. v. 1.
 art. 2. & 3. & plures alij.

SECTIO II.

Que sit materia, & forma huius Sacra- menti.

DICENDVM 1. materiam remotam Extremæ
 unctionis esse oleum oliuarum ab Episcopo benedi-
 ctum. Ac in primis quòd sit oleum oliuarum, constat ex de-
 creto Eugenij, vbi expressè dicitur, materiam huius Sacra-
 menti esse *Oleum Oliua*: & in Catech. Rom. part. 2. ca.
 6. declaratur, olei nomine intelligi liquorem, non
 quauis pingui, & crassâ materia, sed ex olearum be-
 tantummodo expressum. Quòd autem oleum istud
 sit apta & sufficiens huius Sacramenti materia, debet
 esse ab Episcopo benedictum, docet S. Thom. in 4. dist.
 q. 1. a. 3. & constat tum ex cit. decret. Eug. & Conc. Tri-
 sess. 14. cap. 1. de Extr. vnct. tum ex ipsius Ecclesie præ-
 cepto, quæ non nisi oleum ab Episcopo benedictum in huius
 Sacramenti administratione adhibere consuevit.

Quæres an deficiente oleo benedicto, possit vrgere
 necessitate ad Sacramentum hoc administrandum adhi-
 beri oleum non benedictum, vel illius loco sacrum aliud
 materia. Resp. 1. oleum benedictum, esse de necessitate huius
 Sacramenti, vt docet S. Thom. S. Bonau. Durand. & alij.

quos refert, & sequitur Isamb. disp. 2. art. 2. proindeque nec licitè, nec validè cum oleo non benedictò administrari posse; si tamen oleum benedictum non sufficeret, posset illi non benedictum in minori tamen quantitate licitè admisceri, vt intelligitur ex cap. *Quod in dubijs*, extra de consecratione Ecclesiæ. Resp. 2. controuersum esse apud Theologos, an hoc Sacramentum validè conferri possit in oleo balsamato seu chrismate, quibusdam affirmantibus, aliis verò id negantibus, quos fuse refert Laym. cap. 2. de Extr. vnct. qui rectè concludit (quid sit de vtraque illa sententia, quarum neutra expresse ab Ecclesia definita est) quantum ad praxim attinet, nunquam licitum esse Sacerdoti in Extremæ vnctionis administratione vt chrismate, eo quòd saltem id consuetudini, & praxi Ecclesiæ repugnet, quæ non nisi oleum simplex, & benedictum pro vngendis infirmis adhibere solet.

Addit quòd, quamuis, secundum ipsius Ecclesiæ praxim, oleum istud infirmorum quotannis renouari debeat, vetusque nouo accepto comburi. Si tamen Parochus oleum ab Episcopo benedictum nondum recepisset, urgente veteri benedictò ad conferendam extremam vnctionem vt licitè posset.

Dicendum 2. materiam proximam huius Sacramenti esse vnctionem, quæ fit per modum crucis, iuxta Rituale Romanum, in oculis, auribus, naribus, labijs, manibus, pedibus & renibus (quam tamen vltimam vnctionem in fœminis omittendâ esse dicit) vel in pectore loco renum, vt in Rituali Parisiensi, & in quibusdam alijs habetur. Hæc autem vnctio in partibus illis, quæ naturâ geminæ sunt, duplex fieri debet, v. g. vna super oculum dextrum, altera super sinistrum; & vnica interim forma proferri; ita vt formæ prolatio incipiat, antequam prior vnctio finiatur, nec desinat, quin posterior saltem inchoetur, vt adnotatur in eodem Rituali: vbi etiam dicitur, quòd si quis aliqua illarum partium mutilatus sit, vnctio in proxima fieri debeat cum eadem formæ prolatione.

Cùm

Cum igitur hæc ex ipsius Ecclesie praxi constent, quaeritur, an unctio illarum omnium partium sit de essentia huius Sacramenti, ita ut valide conferri non possit, nisi omnes illæ partes ungantur. Resp. 1. certum esse communi Theologorum consensu, ad validitatem huius Sacramenti non requiri, ut unctio fiat in modo crucis, nec etiam, ut pedes, aut renes aut pectus ungantur, nec ut fiat duplex unctio in geminis partibus iusque sensus: quamvis enim ex præcepto Ecclesie fieri, & seruari debeant, nec proinde (nulla urgente necessitate) omitti possint sine peccato; non sunt tamen essentia huius Sacramenti, nec ad eius validitatem requiruntur, ut docent Sot. Henric. Suar. Toler. & alii. Laym. cit. cap. 2.

Resp. 2. controuersum esse apud Theologos, utrum ad Sacramenti huius validitatem necessarium sit, ut omnes quinque sensus corporis ungantur; an verò unctio in vno illorum sufficiat: quidam enim Doctores, ut recenset, & quibus subscribit Isamb. disp. 2. art. 5. tantummodo sensus unctioem ad Sacramenti validitatem sufficere existimant: alij verò è contrà unctioem quinque sensuum ad validitatem illam requiri affirmant. Ita S. Thom. in 4. dist. 23. q. 2. a. 3. S. Bonau. Richard. Palud. & plures alij, quos citat, & sequitur Suar. eorum sententia videtur probabilior, maxime propter auctoritatem ipsius S. Doctoris, proindeque in præsentanda.

Dicendum 3. formam huius Sacramenti hanc esse: *istam unctioem, & suam piissimam misericordiam inueniat tibi Dominus, quidquid per visum deliquisti, &c.* Similiter de aliis membris. Ita declaratum est in decreto & in Conc. Trid. sess. 14. cap. 1. de Extr. unct. & expressè habetur in Rituali Romano.

Sunt autem quædam obseruanda. Primum est, formam huius Sacramenti per modum deprecationis se proferendam, ut docet S. Thom. S. Bonau. & communiter alij apud Suar. supra sect. 5. quod con-

rum ex his S. Iacobi verbis. *Orent super eum, ungentes &c. & oratio fidei salvabit infirmum*: tum ex universali Ecclesiæ praxi, quæ ubique in hujus Sacramenti administratione forma deprecatoria utitur.

Secundum est, quòd, quamvis omnes particule præfate, quæ in forma hujus Sacramenti communiter proferruntur, ad ejus essentiam non pertineant, sitque probabilissimum solas has quæ sequuntur (*Per istam unctionem indulgeat tibi Deus quicquid deliquisti*) ad illius validitatem esse necessarias, ut docet & probat Isamb. disp. 3. art. 2. debet tamen Sacerdos omnia illa verba in huius Sacramenti forma ex Ecclesiæ præscripto apposita, prout in Rituali Romano habentur, vel secundum peculiarem cujusque diocesis usum, distinctè proferre; nec aliquid ab eo in illa prolatione omitti, aut mutari sine peccato potest.

Tertium est, probabilissimum esse (quòd asserunt Henric. Med. Palud. & alii, quos citat, & sequitur Isamb. supra art. 4.) quinariam formæ hujus Sacramenti reversionem non esse de eius essentia, sed sufficere unicam: secundum quam sententiam, si infirmus jam moriturus credatur, poterit Sacerdos partes magis obvias quinque sensuum ungerere; v.g. unum oculum, aurem, narrem, labrum, & aliquam aliam partem pro sensu tactus, qui ubique diffusus est, ut genam, idque celeriter nullo facto signo crucis, & simul, ac semel hæc verba proferre, *Per istam unctionem indulgeat tibi Dominus quicquid deliquisti, vel quicquid peccasti per visum, auditum, odoratum, gustum, & tactum.*

SECTIO III.

Quinam sint huius Sacramenti effectus.

EXTRMÆ unctionis effectus duplicis sunt generis; quidam enim animam, alii corpus attingunt: quod spectat ad animam, quinque sunt præcipui effectus, quos Sacramentum hoc in ea operatur.

Primus